

sentanter for „Dansk Blindesamfund“ og for de interesserede Embedsmyndigheder drøftedes Muligheden af at knytte det ifølge Lovbestemmelsen forudsatte Tilsyn til Statens egen Anstalt, det kgl. Blindeinstitut, og en nærmere Undersøgelse af disse Muligheder blev derefter foretaget. Det har imidlertid vist sig, at en saadan omfattende Tilsynsgering ikke vil kunne forenes med Blindeinstituttets Hovedopgave som Skole og Opdragelsesanstalt for blinde Børn, med mindre der gennemføres betydelige og bekostelige Foranstaltninger af organisatorisk Karakter. Selv under Forudsætning heraf vil det være vanskeligt at faa de ved Tilsynet forbundne Inspektionsrejser udført paa tilfredsstillende Maade, og den paatænkte Medvirkning fra Blindeinstituttets Side kan efter det foreliggende ikke antages at ville byde de blinde større Fordele eller at ville tilfredsstille deres Ønsker om mere virksom Hjælp. Da hertil kommer, at de blindes Repræsentation i denne Sag, nemlig Bestyrelsen for „Dansk Blindesamfund“, har betinget sin Tilslutning til en saadan Ordning af, at Tilsynet fra Blindeinstituttets Side faar en rent foreløbig Karakter, har Kultusministeriet i Skrivelse af 19. September 1913 udtalt sig for, at Tanken om Etablering af et saadant Tilsyn opgives.

Det maa herefter anses som givet, at en tilfredsstillende Ordning ikke vil kunne opnaas ad administrativ Vej i Henhold til den hidtil gældende Lov. Regeringen har imidlertid ment, at de blindes Forventning om at opnaa en snarlig Forbedring af deres forsørgelsesretlige Stilling ikke bør skuffes og foreslaar derfor at ændre Loven. Medens Spørgsmaalet om fast Statsunderstøttelse til blinde ikke vil kunne løses gennem en Særlovgivning, men maa afgøres ud fra almene Synspunkter, har Regeringen forment, at et væsentligt Fremskridt i de blindes borgerlige Stilling kan opnaas ved indenfor Forsørgelseslovgivningen at borttage Fattighjælps Virkning fra den Understøttelse, som af det offentlige (Kommunerne) ydes blinde Personer, selv om de paagældende trængende ikke er optagne paa nogen Anstalt eller anbragte under Tilsyn (kontrolleret Familiepleje). Til Støtte for en saadan Ordning skal man henvise til, at den blinde trængende formentlig har et naturligt Krav paa særligt Hensyn fra det offentliges Side. Den blinde er paa Forhaand henvist til et begrænset Arbejdsomraade og maa nøjes med et ringe Arbejdsudbytte, fordi han ikke kan udføre samme Maal af Arbejde

i tilsvarende Tid som en seende; den blinde Arbejder har særlige Erhvervsudgifter, navnlig til Ledsagelse og til nødvendig Medhjælp. Hertil kommer endelig, at Blindhed er en i det ydre fremtrædende, let kendelig Trangsarsag, som efter sin Natur har en ufor-skyldt Karakter. En Undtagelsesstilling for blinde trængende vil derfor kunne indrømmes, selv om Understøttelse ydes i Hjemmet, uden at noget Præg af Vilkaarlighed derved indføres i det offentlige Forsørgelsesvæsen.

Antallet af blinde i Danmark var ifølge Folketællingen af 1901 i alt 1047, deraf 536 Mænd og 511 Kvinder; ved Folketællingen i 1911 er Antallet opgjort til 1395. Medens Tællingen i 1901 kun omfattede de totalt blinde, medtoges i 1911 ogsaa de Personer, der ikke kan vejlede sig paa fremmed Sted ved Synets Hjælp. Ifølge yderligere Undersøgelser maa det antages, at Antallet af blinde maa sættes endnu noget højere, formentlig til 16—1700 Personer, fordelt over hele Landet; de fleste have dog Bopæl i Byerne, navnlig i København. I øvrigt henvises til de talmæssige Oplysninger om blindes Arbejdsforhold, som meddeles i det som Bilag 2 aftrykte Andragende.

Til Belysning af de blinde trængendes Forhold under den nugældende Forsørgelsesordning er for Københavns Forsørgelsesvæsens Vedkommende indhentet en nærmere Redegørelse fra Københavns Magistrat, der har fremsendt de som Bilag Nr. 5—7 aftrykte Fortællinger over de i Marts 1912 til blinde ydede Understøttelser af forskellig Art. De Forsørgelsesudgifter til samlet Beløb af 12,684 Kr. 95 Øre, som her opføres (i Bilag 5) under egentlig Fattighjælp (med Fattighjælps Virkning), vil hvis Lovforslagets § 1 gennemføres, ikke have Virkning som Fattighjælp i Forhold til de understøttede.

Det er fra de blindes egen Kreds, at Bevægelsen for den her foreslaaede Reform er udgaaet, og i den offentlige Diskussion har man navnlig beskæftiget sig med denne Gruppe af trængende (jfr. Rigsdagstidende 1912—13, Folketingets Forhandlinger Sp. 402—03, 462—63). Ved Forarbejderne til nærværende Lovforslag har Regeringen dog overvejet, om ikke flere af de i Fattiglovens § 61 nævnte trængende burde inddrages under Reglen i Forslagets § 1, 1ste Stykke, men de særlige Hensyn, som komme i Betragtning for dem, der savner Synet, vil formentlig ikke i ganske tilsvarende Grad kunne gøres gældende ved de øvrige Trangsgrupper.